

LECTURIADA ELEVILOR 2016

„D’apoi cum să nu fie dacă a fost”

CRONICI DIN UMBRĂ. LEGENDE URBANE ALE CLUJULUI VECHI

Revistă a cercului de lectură al Colegiului Național „George Coșbuc” din Cluj-Napoca

Un cenaclu de joi

ETAPA NAȚIONALĂ 2016

Cluj-Napoca

Coordonator de proiect, Dr. prof. Titiana Zlătior

Proiect al MENCS inițiat de ANPRO „Ioana Em. Petrescu” și coordonat de Colegiul Național
„George Coșbuc” în calitate de școală aplicantă (profesor coordonator Titiana Zlătior)
aprobat în CAEN poziția a doua / 2016

Sumar

Argument	...p. 4
<i>O scurtă incursiune în istoria medievală - Elisabeta Bathory</i> (sursa principală de informație – Wikipedia), Varga Andreea	...p. 5
<i>Contesa reînvie</i> (un posibil scenariu de film), Andreea Varga	...p. 7
<i>Un jurnal misterios</i> , Simona Miron	...p. 9
<i>Poveste de familie</i> , Denisa Crișan	...p. 12
<i>Blestemul cărții</i> , Iulia Andrada Hinteoar	...p. 14
<i>Legende vs. istorie. Psihoză sau vampirism ?</i> , Ines Knebel	...p. 17
<i>Povestea călăului</i> , Camelia Abrudan	...p. 19
<i>Casa ultimei familii de călăi transilvani</i> , Bristena Hetea	...p. 21
<i>Fata misterioasă</i> , Amira Alexandra Taher	...p. 22
<i>Era o noapte de august târzie</i> , Alexandra Alexa	...p. 23
<i>Pădurea Hoia</i> , Diana Alexandra Marțiș	...p. 24
<i>Poveste fotografică</i> , Sergiu Dușa, Andrei Roșu	...p. 25

Argument

Proiectul cercului nostru de lectură valorifică legende urbane perpetuate din Clujul medieval până astăzi și care se bazează pe o serie de plăsmuiri ale imaginarului colectiv, precum făptura vampirică a contesei Anna Bathory sau figura sangvinară a ultimului călău. De asemenea, proiectul reiterează interesul pentru unele zone marginale ale cetății și, în consecință, presupuse ca bântuite de duhuri malefice. Cele douăsprezece ficțiuni, adunate sub titlul *Cronici din umbră*, rescriu, în oglindă, în raport cu adevărul evocat de cronicile reale, povestea unor personaje și a unor locuri peste care timpul a așezat edificii și străzi moderne, dar nu și uitarea. *Jurnalul de bord* descrie într-o manieră, când gravă, când ludică, întreaga odisee a descoperirii trecutului și a transformării legendelor urbane în ficțiune. De asemenea, sunt prezentate excursiile de documentare, întâlnirile cu voci autorizate, care scriu despre fantastic, precum domnul profesor Ștefan Borbély de la Universitatea din Cluj.

Proiectul este realizat de elevii de liceu pasionați de istorie, folclor, mitologie și literatură fantastică, reuniți în cadrul cercului *Un cenaclu de joi* (coordonat de dr. prof. Titiana Zlătior) prin lecturile lor și mai ales prin textele create pentru a fi publicate în paginile revistei.

Redacția

O scurtă incursiune în istoria medievală - Elisabeta Bathory

(sursa principală de informație – *Wikipedia*)

Andreea Varga

Elisabeta Báthory, căsătorită Nádasdy (n. 7 august 1560, Nyírbátor – d. 21 august 1614, Čachtice, Slovacia), a fost o contesă maghiară din familia Báthory, cunoscută pentru infamiile comise prin torturarea și uciderea a câtorva sute de fete.

Originea:

Elizabeta Báthory s-a născut în 1560 sau 1561 la Nyírbátor în Ungaria și și-a petrecut copilăria la castelul din Nagyecsed. Tatăl ei a fost George Báthory, fratele lui Andrei Báthory, care a fost voievod al Transilvaniei, iar mama sa a fost Anna Báthory (1539–1570), fiica lui Ștefan Báthory de Șimleu, un alt voievod al Transilvaniei. Prin mama sa, Elisabeta era verișoară cu nobilul maghiar Ștefan Báthory, rege al Poloniei și principe al Transilvaniei.

Căsătoria:

Elisabeta a fost logodită cu Ferenc Nádasdy, la vârsta de 11 ani, conform unui acord politic între cercurile aristocrației. La vârsta de 13 ani, Elisabeta a rămas însărcinată cu László Bende, un funcționar de la castelul Sárvár. Deși nu avea vârsta de 18 ani, Ferenc l-a pedepsit sever pe funcționar: l-a castrat apoi l-a aruncat unei haite de câini. Elisabeta a fost mutată la un alt castel unde a născut în 1574, în secret, o fiică pe nume Anastasia Báthory. Ferenc s-a asigurat că fiica va rămâne un secret și a acceptat să se căsătorească cu Elisabeta pe 8 mai 1575. După căsătorie, Elisabeta s-a mutat la castelul Sárvár unde și-a petrecut timpul mai mult singură, în timp ce soțul ei studia la Viena.

În 1578, Ferenc a devenit comandantul șef al trupelor maghiare. În timpul Războiului Lung (1593-1606) Elisabeta a fost însărcinată cu apărarea proprietăților soțului ei.

În jurul anului 1585, Elisabeta a dat naștere altei fete, Ana (care avea să fie soția lui Miklós Zrinyi VI) iar mai târziu unei alte fete, Katalin, unui fiu György, o altă fiică, Orsolya și altor trei băieți: Pál (1593/1597-1633/1650 - tatăl lui Ferenc Nádasdy II), András (1598–1603) și Miklós (soțul Zsuzsanna Zrinyi). Toți copiii ei au fost îngrijiți de guvernante, așa cum fusese crescută și Elisabeta.

Soțul Elisabetei a murit în anul 1604, la vârsta de 48 de ani, din cauza unei boli necunoscute sau a unei răni din război. Cei doi au fost căsătoriți timp de 29 de ani.

Intrigile politice

Investigații

Între anii 1602 și 1604, pastorul luteran István Magyari s-a plâns aristocraților, atât în public cât și la curtea din Viena, de comportamentul contesei. Deși autorităților maghiare le-a luat ceva timp până să acționeze, în anul 1610, regele Matia al II-lea l-a desemnat pe György Thurzó, palatinul Ungariei, să investigheze cazul. Thurzó a ordonat notarilor să colecteze probe iar la sfârșitul anului 1610, notarii au reușit să colecteze peste 300 de mărturii. Au fost chestionați preoți, nobili, personalul castelului Sárvár, cât și oameni obișnuiți.

Potrivit mărturiilor, multe dintre victimele contesei au fost fete adolescente ale țăranilor locali, care au fost atrase la Csejte ca sclave, promițându-le o ofertă de muncă bine plătită. Mai târziu, Elisabeta începuse să omoare fiicele din mica nobilime care fuseseră trimise de părinții lor pentru a învăța eticheta curții. Conform mărturiilor, au avut loc și răpiri. Atrocitățile descrise de martori includeau bătăile grave, arsurile, mutilările mâinilor, mușcarea cărnii de pe față, mâini și alte părți ale corpului, înghețarea sau moartea prin înfometare.

Unii martori au numit rude ale contesei care i-au căzut drept victime. Alții au declarat că au văzut urme de tortură pe cadavre. Cu toate acestea, doi martori, Benedikt Deseo și Jakob Szilvassy, au declarat cum au văzut-o cu ochii lor pe contesă torturând și asasinând tinerele servitoare. Conform mărturiei celor doi, Elisabeta a torturat și omorat victimele sale, nu numai în castelul Csejte dar și pe proprietățile sale din Sarvar, Németeresztúr, Bratislava și Viena. Martorii au numit câteva persoane care îi furnizau tinerele fete, contesei.

Numărul exact al femeilor torturate și ucise de Elisabeta este necunoscut, deși se crede că ar fi în jur de 650, între anii 1585 și 1610.

László Nagy a susținut că Elisabeta a fost victima unei conspirații care părea să fie de natură politică.

Contesa reînvie (un posibil scenariu de film)

Andreea Varga

Se spune că a existat odată așa numita contesă Elisabeta Bathory. A fost una dintre cele mai crude și mai de temut personalități ale istoriei. Era o femeie frumoasă, talentată, foarte inteligentă și provenea dintr-o familie bogată a Ungariei. În unele documente istorice e descrisă drept o persoană care avea părul ca abanosul, pielea albă ca laptele, iar ochii de culoarea chihlimbarului ce străluceau noaptea ca ai unei pisici.

Se spune că a omorât peste 650 de fete nobile și umile. După moartea soțului, lumea a aflat de crimele pe care aceasta le-a comis, iar ea a fost întemnițată pe viață în propriul castel.

Ceea ce nu multă lume știe este faptul că Elisabeta Bathory a avut o prietenă care era vrăjitoare, pe nume Dorothy. Ea a ajutat-o pentru multă vreme. Îi ducea fetele în locul în care urma să le tortureze în cele mai cumplite moduri. În 1614, când contesa a fost găsită moartă, Dorothy a fost devastată. Mai apoi și-a dat seama. Elisabeta Bathory nu s-ar fi dat bătută așa ușor. Căuta indicii care i-ar fi dat un semn de la ea. La un moment dat, ia din biblioteca contesei cartea ei preferată. Când o deschide, o scrisoare cade pe podeaua prăfuită. O citește cu atenție și, de acolo, află tot ce avea de făcut. Când se vor împlini 402 de la moartea sa, la miezul nopții va trebui să rostească prima vrajă învățată de ea.

Dorothy s-a adaptat cu ușurință vremurilor care au venit. Pleca dintr-un loc în altul pentru a nu da de bănuț. Aștepta cu nerăbdare reîncarnarea contesei. A trăit o vreme în Debrecen, iar acum s-a reîntors în Budapesta. După 401 ani, ea este la o facultate din Budapesta în anul II. Avea mulți prieteni și era renumită pentru petrecerile cu tematică medievală pe care le organiza. În tot acest timp, ea se pregătește pentru noaptea cea mare.

Elisabeta Bathory se va reîncarna cu dorința de a ucide care era din ce în ce mai mare. În noaptea cu pricina, afară era o furtună puternică. Cele două sunt foarte fericite să se reîntâlnească după atâția ani. Dorothy o ajută să se integreze în societatea în care va trăi. Totul i se părea foarte ciudat. Mai ales hainele, i se păreau de prost gust. Dar trebuia să se adapteze situației. Nu după mult timp, se înscrie și contesa la facultatea la care învăța Dorothy, dar cu un alt nume: Bonnie.

Ea își face cu ușurință prieteni și devine cunoscută foarte repede. Toți o vedeau ca pe o fată perfectă, dar nici nu își imaginau ce se ascunde în mintea ei. Nu trece mult timp și revine la vechiurile obiceiuri. La periferia orașului, se afla un depozit abandonat, unde își ducea noile victime. Numărul fetelor dispărute creștea încet, încet.

Într-o seară, când savurau o ciocolată caldă în fața șemineului, Dorothy îi sugerează ca următoarea victimă să fie un băiat. Astfel, un băiat se adaugă pe lista ei. Bonnie avea o pasiune secretă pentru un băiat din aceeași facultate, Dominic. Ei se întâlnesc de multe ori pe holurile facultății sau în cafeneaua de peste drum. Totul a început când Bonnie a mers la

biblioteca centrală pentru a împrumuta niște cărți. Nefiind atentă pe unde merge, se ciocnește de un băiat. Când își ridică privrea, rămâne surprinsă. Un băiat înalt, brunet, cu ochii albaștri, care te pătrundeau până în adâncul sufletului o lasă împietrită pentru câteva secunde. O întreabă dacă este bine, iar, de la această întrebare, începe o lungă conversație între cei doi și, totodată, o obsesie pentru Bonnie. Nemaiputându-se stăpâni, îl răpește și îl duce acasă la ea.

Dorința de a-l tortura este mare, însă inima nu o lasă, îl iubește prea mult. El nu poate să fugă, așa că decide să se plimbe prin casă pentru a găsi un mod pentru a evada. Merge în camera lui Bonnie și se uită printre cărțile din bibliotecă. La un moment dat, un cufăr micuț de pe masă îi atrage atenția. Îl deschide și în el găsește un pumnal și un pergament foarte vechi. Îl studiază cu atenție. După ce îl citește, află de trecutul lui Bonnie. Se pare că a fost blestemată de către bunica ei. A fost condamnată fără milă să ducă acest stil de viață. Dominic nu se aștepta să afle asemenea lucruri. Ar fi zis mai degrabă că se află în fața unui caz morbid, o psihopatie...

Sub pumnal, observă o foaie împăturită. O ridică cu teamă. Vrea să o citească, dar era speriat de ce ar mai putea afla. O desface. Vede mai multe nume printre care și numele colegelor. Îngrozit, pune totul la loc și se îndreaptă spre camera lui Dorothy. Se gândea că în camera ei va găsi modul în care o va ucide. După lungi căutări, găsește jurnalul ei. Îl deschide, dar două pagini erau lipite. Le dezlipiște cu grijă. Află că doar iubirea adevărată o va putea omorî.

I se părea ironic ca Bonnie să țină evidența persoanelor pe care le-a omorât și, mai ales, să țină toate acele informații pe biroul ei la vedere, unde putea să intre oricine să le vadă. Își analizează sentimentele și își dă seama că o iubea. Nu știa dacă o va putea omorî, dar își amintea de cele 50 de fete pe care le-a omorât.

În acea seară, Bonnie îl cheamă să-și petreacă noaptea cu ea. La cină, ea îi mărturisește că vrea să-și petreacă toată viața împreună. Îi mai spune că prezența lui a avut o influență pozitivă asupra ei, dar Dominic știa că odată și-odată, monstrul din ea va reveni la suprafață.

Toată lumea era în alertă. Toată lumea se temea să mai iasă pe stradă de când au dispărut acele fete. După ce s-au retras în dormitor, el își pune planul în aplicare. Era convins că ea va muri pentru totdeauna.

Înainte să moară, Bonnie i-a mărturisit că-l iubește, iar o lacrimă i s-a vărsat pe chipul ei palid. Dominic nu a mai putut să se stăpânească și a dat frâu liber lacrimilor. În acea seară, Dorothy se sinucide. În ultimele zile, când și-a dat seama de lucrurile oribile pe care le-a savârșit, a încercat să o oprească pe Bonnie, cum mai făcuse și în trecut, dar se pare că Bonnie era o mașinărie de ucis.

Așadar, contesa este ucisă pentru totdeauna, prietena ei vrăjitoare la fel, iar Dominic părăsește pentru totdeauna acele locuri. Își dorea să uite de tot ce s-a întâmplat și să-și refacă viața.

Unii spun că spiritul contesei Elisabeta Bathory s-ar afla încă în castelul în care a murit pentru prima dată, dar eu cred că ea se mai află printre noi și în ziua de azi. Tu ce crezi?

Un jurnal misterios

Simona Miron

Există numeroase mituri și legende, unele adevărate, altele nu; în special, cele care provin din sângerosul Ev Mediu, când tortura și violența nu erau lucruri ieșite din comun, ci realități sângeroase, care fuseseră înrădăcinate în mentalitățile oamenilor de-a lungul timpului.

Eu nu am fost niciodată genul de persoană naivă, capabilă să creadă orice lucru care i-ar fi spus. Nu am considerat niciodată că violența este calea de a obține ceea ce îți dorești sau calea de a schimba oamenii în mai bine. Însă, metodele care presupuneau violență au fost utilizate timp de multe secole, fiind considerate și cele mai bune metode.

De aceea, nici când am discutat cu câteva zile în urmă cu un prieten de-al meu, pasionat de istorie, despre viața Annei Bathory, verișoara contesei Elisabeta Bathory, nu mi-a venit să cred că aceste femei au putut fi capabile de astfel de lucruri sadice. Astfel, spre dezamăgirea prietenului meu, nu am crezut nici unul dintre lucrurile pe care acesta mi le-a prezentat. Toate aceste prejudecăți ale mele s-au schimbat însă într-o bună zi.

Era o zi foarte călduroasă de aprilie. Soarele strălucea arzător pe cerul lipsit de nori. Părea o zi perfectă. Atras fiind de vremea de afară, am hotărât să pornesc la o plimbare pe bulevardele Clujului, care la acea oră erau împânzite de trecători grăbiți. Observam oamenii de pe stradă: majoritatea aveau capetele în pământ, erau posomorâți și îngândurați, erau atât de preocupați de grijile care îi apăsau, încât nici nu mai puteau privi în jur să admire ziua aceea splendidă de primăvară. M-am cufundat apoi și eu în gândurile mele. Mi-am adus aminte din nou de conversația pe care am avut-o cu prietenul meu și parcă tot nu îmi venea să cred tot ceea ce mi-a spus, chiar dacă și-a argumentat foarte temeinic opinia. Din valma gândurilor mele m-a smuls o tânără, care s-a ciocnit de mine pe stradă și, dezechilibrându-se, s-a agățat de servieta mea, în care se învălmășeau mai multe documente pe care trebuia să le duc la arhive. Pentru o clipă, timpul a părut să stea pe loc. Am fost uimit de chipul frumos pe care aceasta îl avea. Parcă aparținea unui tablou dintr-o galerie medievală. Avea părul negru ca abanosul, strâns într-un coc, buzele subțiri și roșii, ochii verzi. După ce m-a privit în ochi timp de câteva secunde, s-a îndepărtat în grabă și, dând să mă uit după ea, am constatat că, pur și simplu, dispăruse. Nu i-am mai putut da de urmă. După ce mi-am mai continuat drumul ceva timp, gândindu-mă la apariția misterioasă a acelei tinere, am hotărât să mă așez pe o

bancă să mă odihnesc puțin. În timp ce îmi căutam sticla de apă prin geantă, am constatat apariția unui obiect străin, care nu fusese până atunci în geanta mea. Era vorba de un jurnal de piele maro, înfășurat cu un șnur. Părea foarte vechi. Nu îmi puteam explica apariția lui în geanta mea. Eram sigur că nu eu îl pusesem acolo. Curios, am desfăcut șnurul care înfășura jurnalul și am început să citesc. Pe prima pagină era scris „Jurnalul lui Katie”. Evenimentele relatate în jurnal datau din jurul anului 1600. Am început să citesc.

"13 mai 1602...Am aflat că la palatul contesei Anna Bathory se caută slujnice care să îi ofere ajutor contesei. M-am bucurat când am aflat această veste, deoarece îmi căutam de mult timp un loc unde să lucrez. Am pornit de dimineață spre castel. Când am văzut din depărtare castelul, am fost uimită de frumusețea lui. Era minunat. Însă, când am ajuns în interiorul palatului, tot entuziasmul și bucuria mea s-au stins. Atmosfera era grea, apăsătoare. M-a cuprins un sentiment de groază. Toate slujitoarele care roboteau în castel erau slabe și foarte palide la față. Nu vorbeau una cu cealaltă. Fiecare dintre ele își vedea de munca pe care trebuia să o facă, de parcă s-ar fi aflat toate sub un straniu jurământ al tăcerii. A trebuit să aștept destul de mult timp până să fiu primită la contesă.

Într-un târziu, contesa m-a poftit în camera sa. Era de o frumusețe nemaivăzută de mine până în momentul acela. M-a surprins faptul că, deși se spunea că ea era destul de în vârstă, părea chiar mai tânără decât mine. Nu îmi puteam explica motivul acestui fapt. Contesa avea părul negru, ochii verzi și buzele roșii."

Când am citit aceste rânduri, un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Descrierea contesei se potrivea exact cu chipul femeii pe care am întâlnit-o pe stradă. Îmi era teamă să cred că ar fi putut fi aceeași femeie. M-a cuprins și pe mine frica, în ciuda faptului că eu sunt un bărbat curajos de felul meu. Totuși, am continuat să citesc... „Vocea îi era calmă, blândă, liniștită, dar chipul îi era foarte trist. Mi-a spus că se bucură să vadă că lumea își arată interesul față de pronerea sa de a angaja câteva fete pentru a-i fi de ajutor la castel. Imediat însă, doi soldați de-ai contesei m-au prins de brațe și m-au târât până în fața divanului pe care se afla contesa. Atunci, ea a scos din volanele mânecii ample un cuțitaș, pe care îl păstrase ascuns, și mi-a făcut o tăietură la încheietura mâinii. A cerut să i se aducă pocalul său. Acel pocal era din aur și era împodobit cu pietre prețioase de culoare vișinie. A pus pocalul sub încheietura mâinii, astfel încât sângele să poată curge în el. A făcut la fel și cu cealaltă mână a mea. Sângele se prelingea încet în pocalul contesei. Atunci am observat că toată tristețea pe care o văzusem adineaori, disparuse. Pe chipul contesei se afla un zâmbet satisfăcut, deloc fals. Eram înnebunită de groază. Sângele care curgea parcă îmi ardea pielea. Rănile mă usturau. Îmi era foarte teamă pentru viața și siguranța mea. Aș fi vrut să strig, dar îmi era teamă că acel gest m-ar fi putut costa viața. Nu puteam să scot nici o vorbă. Buzele parcă îmi erau înghețate. În scurt timp, am leșinat, iar mai apoi nu am mai fost conștientă de ceea ce s-a întâmplat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit acasă, în patul meu. Pe noptiera care se afla lângă patul meu, se afla o mică scrisoare pe care scria: "Ești angajată. Contesa este mulțumită de serviciile pe care i le poți oferi tu. Întâmplările care se desfășoară la castelul contesei nu le vei spune nimănui." Eram foarte nedumerită și totodată

speriată, dar totuși mă bucuram că am ajuns teafără în căminul meu.”

Urmau mai multe pagini care descriau experiențele prin care a trecut Katie, autoarea jurnalului ce îmi parvenise într-un mod atât de straniu. Ultimele rânduri notate în jurnal erau următoarele: „Am hotărât să continui să merg la acest loc de muncă. Am ajuns să fiu și eu foarte palidă. Am slăbit mult. Arătam foarte rău. Nu aveam voie să spun nimănui nimic. Am ajuns să nu mai vorbesc cu nimeni, de frică să nu scot cumva o vorbă despre locul meu de muncă. Azi, contesa mi-a spus că are o treabă foarte importantă pentru mine. Mă întrebam despre ce este vorba. Mai era puțin timp până trebuia să mă prezint la castel. Voi relata cele ce se vor întâmpla azi la castel când mă voi reîntoarce acasă...Sper.”

Nu îmi puteam crede ochilor. Citind despre experiențele acelei tinere, aveam impresia că întreg cerul se întunecase deasupra mea și mă apăsa. Simțeam un fior rece pe spate. Toate lucrurile spuse de prietenul meu au fost de fapt adevărate. Îmi pare rău că nu l-am crezut. Dar totuși, cine a strecurat jurnalul în geanta mea? Azi nu m-am întâlnit cu nimeni. Doar dacă...Doar dacă nu cumva tânăra aceea misterioasă mi-a pus jurnalul în geantă într-un moment de neatenție, când o priveam. Dar oare de ce? De ce mi l-a pus în geantă? Ce anume dorea să îmi demonstreze? Cine era? Mă cunoștea cumva? De ce m-a ales tocmai pe mine dintre toți oamenii? De ce semăna atât de bine cu descrierea contesei? Acestea sunt niște întrebări la care cred că nu voi afla niciodată răspunsul. Am rămas pe bancă, în vălmășagul gândurilor mele până la venirea serii, după care m-am întors acasă. Deschizând una dintre lucrările despre epoca Annei Bathory, am întrezărit într-o imagine de epocă un chip ce îmi semăna oarecum... poate că.... Dar, nu, nu, mai bine să nu mai fac tot felul de analogii...

Când au intrat copiii în cameră, bunicul privea atent o fotografie alb-negru. Pe masa din fața sa sunt așezate mai multe obiecte, printre care un jurnal cu paginile îngălbenite de vreme și un ziar vechi.

- Înainte de marea deschidere a muzeului de istorie de mâine, aș dori să vă spun o poveste. O anumită legendă, de fapt. Dar luați loc copii, o să dureze ceva timp.

Nepoții s-au așezat pe canapeaua din fața mesei, încă atenți la obiectele ciudate așternute sub ochii lor. Dar, mai ales, foarte curioși în privința fotografiei și a chipurilor immortalizate în ea.

- Toată povestea mea începe cu mult timp în urmă. Și totul de la acest ziar. Spunând asta, bunicul întinde ziarul pentru a putea citi prima pagină.

„Eveniment tragic! S-a descoperit încă un corp al unei tinere la marginea pădurii Hoia. Oamenii cred cu tărie că acest din urmă cadavru are o legătură strânsă cu celelalte corpuri găsite în tot orașul. Toate speculațiile sunt asupra Annei Banffy, verișoara contesei Elizabeth Bathory, aceasta din urmă cunoscută pentru macabrele sale fapte, răpind și torturând sute de fete pentru sângele lor. Unii aruncă vina asupra Annei pentru crimele săvârșite în oraș, crezându-se că aceasta are același tipar pentru obținerea elixirului tinereții ca și sângeroasa sa verișoară. Sunt avertizate și sfătuite toate domnișoarele și doamnele să nu meargă niciunde neînsoțite, mai ales pe timpul nopții.”

Catherine aruncă ziarul pe tejgheaua localului, în interiorul său crescând tot mai mult sentimentul de spaimă. Se uită pe fereastră, observând că afară s-a întunecat de multă vreme, iar ea mai are încă două ore de servit băutură pe la mese.

Se mai învarti printre bărbați, servindu-i cu băuturile cerute până în momentul în care și ultimul om a ieșit din cârciumă, lăsând-o să închidă. Își prinse pelerina în jurul gâtului și își trase gluga pe cap. Singură printre mese și sticle, sentimentul de nesiguranță o izbi puternic, speriată de primejdiile care ar putea-o pândi până ajunge acasă.

„Câte șanse sunt să fiu eu următoarea victimă?” se întrebă Catherine, încercând să se liniștească singură. „Păi, să vedem. Este miezul nopții, ești singură, neînarmată și ești și fată pe deasupra. Eu aș spune că sunt ceva șanse.” își răspunse, înfiorându-se.

Acum și mai speriată, a luat cheia și a răsucit-o cu grijă, după care a împins de clanță, asigurându-se că ușa s-a închis. Când s-a întors, a tresărit în fața bărbatului care stătea rezemat de peretele clădirii. Catherine s-a dat un pas în spate, lipindu-se de ușa pe care cu doar câteva momente înainte o închisese, speriată de apariția bruscă a omului din fața ei.

Prezența lui o terifia, mai ales că nu îl cunoștea, iar zâmbetul de pe buzele sale o neliniștea. Se simțea total neajutorată în preajma bărbatului. Ce vroia de la ea?

- Ai citit ziarul astăzi? întrebă bărbatul, vocea gravă răsunându-i cu ecou în noaptea liniștită.

Catherine nu răspunde, însă își analizează șansele de a-l lovi cu ceva și apoi de a fugi. Dar șansele sunt nule.

- Nu este bine pentru o femeie frumoasă ca tine să meargă singură noaptea. Lasă-mă să te conduc acasă, se oferi bărbatul.

Înaintă spre Catherine, care s-ar fi retras și mai mult dacă i-ar fi permis ușa din spatele său, dar acesta îi luă mâna în a sa. Se aplecă și îi sărută dosul palmei, făcând-o pe fată să își încetinească goana inimii și să-și tempereze teama pe care o simțise la început.

- Domnul are și un nume?
- Alexander. Acum haide, nu vrem să ne prindă vreun vampir, păru să facă el o glumă, la care Catherine, surprinzător, râse.

Apoi, merseră cei doi, braț la braț, povestind tot felul de lucruri, până când au ajuns pe o alee întunecată, la capătul căreia se afla o trăsură. Catherine nu sesiză prezența celor doi oameni din fața caleștii până când nu a ajuns la trei pași de ea. Aceștia o luară de la brațul lui Alexander și o suiră cu forța în trăsură, închizând ușa. Printre strigătele desperate de ajutor, îi auzi pe cei trei bărbați vorbind.

- Bună treabă, Alexander. Aceasta este partea ta. spune unul întinzându-i un plic, în care cel mai probabil se aflau bani.

Fetei nu îi venea să creadă. Avusese încredere în el, într-un om pe care îl văzuse odată în viață, și acum era în situația asta teribilă. Râse amarnic, gândindu-se cât de naivă fusese.

Trăsura se puse în mișcare, dar, în scurt timp, simți cum roțile se opresc cu un scârțâit pe o alee pietruită. Auzi ușa deschizându-se și simți cum cineva o prinde de mână și o trage afară. Era mult prea speriată ca să-și ridice ochii spre răpitorii ei și genunchii îi tremurau mult prea tare ca să-și poată susține greutatea corpului. De fapt, tot trupul îi tremura. Bărbatul care o trase din trăsură o târî pe alee până la o ușă masivă, și dincolo de ea. Se trezi într-o cameră întunecată, luminată doar de focul din șemineu. Catherine își făcu încet curajul de a-și ridica privirea doar pentru a da cu ochii de un fotoliu uriaș din mătase roșie așezat în fața focului. Abia atunci o văzu. Așezată picior peste picior, ca o stăpână a locului, o femeie frumoasă, cu ochii mari în care se reflectau flăcările focului, dându-le nefirești reflexe roșiatice. Aceasta se juca cu un mic pumnal, învârtindu-l în mâinile ei, cu un deget apăsător pe vârful ascuțit. Când își îndreptă privirea spre Catherine, aceasta rămase vrăjită de ochii reci, ca de șarpe ai contesei Anna Banffy.

- Nu cred că știi de ce ești aici. Sau poate ți-ai dat seama? întrebă contesa, ridicându-se în picioare. Scumpa mea, nu plânge. Ai un destin foarte important. Ești aici pentru a îmi reda tinerețea.

Catherine suspină, lacrimi mari căzându-i pe obraji și apoi pe gât în jos. Nu dorea să se amintească de ea în istorie ca de o altă victimă a Contesei Vampir. Anna se apropie de ea cu lama pumnalului strălucind amenințător. Lama ascuțită creștă mijlocul palmei, pentru a-i reda contesei frumusețea. Și toate semnele bătrâneții dispărură ca prin farmec.

Dar, ca un răspuns la rugăciunile ei nerostite, ușa se trânti de perete și o armată de ofițeri tăbărâră în cameră, toți cu armele îndreptate spre Anna Banffy. Aceasta aruncă pumnalul și își ridică mâinile, dar era cu fața tot spre Catherine. Aceasta din urmă sesiză veninul din ochii luminați de foc care îi trimiseră fiori în tot corpul.

- Anna Banffy, ești acuzată și arestată pentru crimele săvârșite și pentru practicarea magiei negre! Nu mai poți tăgădui. Ai fost prinsă asupra faptului.

La ușă, Catherine era așteptată de un bărbat, acum cunoscut, cu zâmbet irezistibil...

- Tu?! exclamă supraviețuitoarea cu stupefacție. Arestați-! Să îl aresteze cineva! strigă Catherine, înnebunită după încercările din ultimele ore și uimită de faptul că bărbatul nu era arestat.
- Calmează-te, te rog. Nu e ceea ce pare. Dacă vii cu mine, s-ar putea să-ți explic ce s-a întâmplat în această seară, a răspuns Alexander, cu același zâmbet de neînțeles. Bunicul puse jurnalul jos, terminând povestea cu propriile cuvinte.
- Alexander s-a dovedit a fi un polițist sub acoperire, iar Catherine a ajuns să fie amintită în istorie ca eroina care a ajutat la prinderea Contesei Vampir. După câțva timp (și o palmă zdravănă primită de Alexander pentru că a folosit-o pe biata fată fără ca ea să știe), aceștia doi s-au căsătorit, formând o familie frumoasă și fericită, iar în această poză este imaginea eroilor noștri. Mai aflați astăzi și că în această poză este stră-stră-stră-străbunica voastră alături de soțul ei.

A doua zi, în fața muzeului s-au strâns o mulțime de oameni, toți dorind să vadă exponate istorice valoroase. În spate, sub un capac de sticlă, stă expusă povestea unei eroine împotriva unei contese sângeroase.

Blestemul cărții

Iulia Andrada Hinteoar

Într-o epocă în care violența și tortura reprezentau practici adânc înrădăcinate în mentalitatea oamenilor, iar superstițiile le ghidau viața de zi cu zi, procesul unei tinere femei de rang nobil avea să cutremure și să îngrozească întreaga lume.

Despre contesa Elisabeta Bathory s-a afirmat în repetate rânduri că este varianta feminină a contelui Dracula, fiind însetată de sânge și urmărind cum tinere fecioare se sting sub privirile sale nemiloase.

Elisabeta Bathory este descrisă deseori ca fiind o femeie deosebit de frumoasă, cu un păr de un negru abanos, pielea albă ca laptele, ochii de culoarea chihlimbarului, îmbrăcată fastuos, după moda și mentalitatea vremii. Totuși, despre “Contesa Însângerată” se crede că ar fi una dintre cele mai mari femei-criminal din toate timpurile.

Adoram legenda „Contesei însângerate”, de la ea a început tot fanatismul meu pentru supranatural și cărți SF. Îmi doream ca într-o bună zi să scriu și eu una. Am ales Clujul ca prim punct de plecare, unde se zvonea că este închis jurnalul contesei, jurnal în care se spune că este încătușat sufletul acesteia. Deși nu credeam în toată povestea cu sufletul prizonier, îmi doream cu desăvârșire să îl citesc.

- Vrei să găsești cartea! spune deodată o voce ușor pițigăiată care se pare că îi aparține bătrânei ce stătea pe scaunul din fața mea.
- Da, de unde știți? întreb înspăimântată
- Tocmai ai spus-o, scumpo.

Poate că gândisem cu voce tare, însă tot mi se părea suspicioasă încrederea și

simplitatea vorbelor sale. Ochii mei au rămas asupra ei, privind-o cu atenție, studiind-o, în timp ce creierul meu căuta un răspuns potrivit.

- Povestea e bazată pe o întâmplare adevărată, continuă ea. Se spune că este blestemată și că sufletul neliniștit al contesei se zbate închis în ea.
- Este destul de straniu, spun într-un târziu. Mă întreb dacă este adevărat...
- Nimeni nu știe sigur, însă o să-ți dau un sfat. Dacă vei găsi cartea, nu citi incantația de pe ultima pagină, în caz contrar vei dezlănțui numai haos în lume!

Am aprobat dând din cap și am coborât din autobuz. Aș minți dacă aș spune că povestea bătrânei nu mi-a dat fiori, însă eram convinsă că era doar un mit.

Ajunsesem în dreptul Bibliotecii “Octavian Goga” și am intrat pe ușă.

- Cu ce te pot ajuta? mă întreabă bibliotecara cu un glas ușor răgușit.
- Aș dori „Jurnalul Contesei însângerate”.

Imediat ce am rostit ultimele cuvinte, expresia feței bătrânei s-a schimbat instant într-una neliniștită, ba chiar speriată.

- Nu, nu pot! Cartea aia e blestemată! Nu pot să ți-o dau! Și legenda! Nu, nu pot face asta! Începuse să strige atât de tare, încât am fost nevoită să o liniștesc.

- Sunt conștientă de pericolele acestei cărți, dar... mi-o puteți da..., vă rog?
- Nu am nici o șansă să te conving să te răzgândești, nu?
- Nici gând! spun cu încăpățănare.

Bătrâna merge către o parte întunecată a bibliotecii și se întoarce cu o carte învelită în piele neagră.

- Orice ai face, nu citi incantația! mă atenționează.

Am înșfăcat cartea din mâna ei și m-am îndreptat cu nerăbdare spre apartamentul meu. De îndată ce am ajuns, mi-am aruncat tenișii într-un colț al holului și m-am urcat în vârful patului, devorând cuvintele de la început. Din câte observasem răsfoind paginile, cartea descria în amănunt povestea Elisabetei Bathory.

- Vraja, citește vraja! se auzi deodată o voce care venea din spatele meu.

La auzul glasului, m-am întors rapid și am cercetat cu privirea locul.

Am luat cartea instinctiv și am deschis-o la ultima pagină. Mintea îmi juca feste, trebuia să mă conving pe mine însămi că acea carte nu reprezenta niciun pericol. Am început să citesc incantația cu voce tare.

“De zeci de ani tu ești închisă

Ai stat acolo neatinsă,

Cu al tău suflet plutind ușor

Prin anii ce trec în zbor.

Te chem acum să-ți spui a vieții dramă

Ce-a trecut fără de seamă,

Te chem să-ți spui al vieții dor

Ce macină ca un fior.

Cu foc și apă te invoc

Să ieși din cartea fără de noroc,

Cu foc și apă eu te chem

Să-ți spui al vieții blestem.”

Imediat ce am rostit cuvintele înscrise pe pagina îngălbenită, aerul a devenit dintr-odată surprinzător de rece și de rarefiat. Am amețit și apoi am leșinat. Când m-am trezit m-a cuprins o durere de cap îngrozitoare, nimic din ce mai simțisem până acum. M-am ridicat de pe jos și am observat că deja era din nou dimineață. Am fost inconștientă atât de mult timp? De ce leșinasem? Multe întrebări fără răspuns. Am pornit spre baie din dorința de a-mi clăti fața cu apă rece. Când am ajuns în fața ușii, am rămas încremenită. Zeci de cadavre se reflectau în oglinda băii. M-am uitat în oglindă. Tremuram, aveam fața palidă și mâinile... Mâinile mele erau curate!

- Îți place ce vezi, Fiona? întrebă o voce din capul meu.

La auzul acesteia am tresărit .

- Cine ești? întreb tremurând de spaimă

- Sunt Elisabeta Bathory, prostuțo, mă surprinde faptul că nu știai. Adică, tu ești cea care m-a eliberat.

- Cum e asta posibil?

- Ai fost atenționată de pericole, dar nu ai ascultat. Acum ești pricopsită cu mine până la finalul vieții tale amărâte.

Am rămas mută. Încăpățânarea și orgoliul meu m-au condus din nou numai în belele.

- Să știi că aud totul, spune contesa cu o voce enervantă.

- Taci odată! strig și arunc cartea pe podeaua băii.

M-am aplecat și am răsfoit din nou cartea. Trebuia să găsesc o cale de scăpare, mereu există.

- Nu există nici o cale de scăpare, iar revolta ta e inutilă, mă voi folosi de trupul tău pentru propriile scopuri. Și dacă vei încerca să te sinucizi sufletul meu se va întoarce în căutarea altei gazde. Acum ești a mea!

Am privit încruntată cartea și m-am ridicat rapid. Am o idee, sper să funcționeze. Am luat cartea în mâini și m-am îndreptat grăbită spre șemineu.

- Dacă nu mă înșel, când scumpa ta carte va fi distrusă, nu vei avea unde să te întorci. Nu vei mai chinui pe nimeni vreodată. Vei fi neputincioasă!

Am aruncat cartea în foc, privind-o cum se transformă în scrum.

- Nuuuu! strigă contesa, în timp ce urmele iluzorii din oglindă se ștergeau una câte una...

Legende vs. istorie. Psihoză sau vampirism ?

Ines Knebel

„- Aveau alte concepte!” Repetam stângaci aceste cuvinte, apăsând ușor cu degetele hârtia înmuiată de trecerea timpului, în timp ce Paul îmi înmâna medalionul și mă îndemna cu un surâs ironic să cred cuvintele pe care le rostesc. Gerry mă privea atent și știam că aude și el îndoielile din spatele cuvintelor mele, iar asta îmi întărea necredința. Începeam din răspuț să îmi imprim în subconștient noi principii. Căutam rădăcinile unor noi idei, nu pentru a le smulge de la bază, ci pentru a le schimba structura și biologia.

Am luat medalionul și am văzut cum nestemata, care se presupunea a fi un diamant, nu era decât un cheag de sânge. Căpătase forma rotundă în pelicula fină de sticlă, care îl încadra. Nu îmi explicam roșul aprins care reda ideea de viu.

- Încă mai crezi că nu au existat vampiri? Întrebă Paul, privind-mă îndoielnic.

- Asta nu e o dovadă a existenței lor, ci a faptului că oamenii o interpretau în alt mod. Pentru ei conceptul de „vampir” era cum e pentru noi conceptul de „psihopat”, pentru că Anna Bathoty a fost mai degrabă psihopată. A fost denumită vampir doar ca o insultă la adresa ei de criminală.

- Ooo... haide, am venit până la Cluj, am colindat toate bibliotecile, o dovedesc atâtea articole. Și medalionul? Cine se aștepta să-l găsim? Când te gândești că au fost atât de mulți oameni pe acolo la Electic și nimeni nu l-a observat măcar, doar noi, în acel noroi, cu cizmele noastre de gumă, mai știi? mă întreabă cu un sarcasm calculat, Gerry.

Paul îmi așază medalionul în jurul gâtului. Era atât de frumos roșul acela, atât de intens, și argintul rece, din care erau făcute zalele mici ale lanțului, îmi încremenea pielea într-un fior perfect.

Îmi dădea o stare pură de înălțare drăcească. Parcă mi s-ar fi lungit gâtul. Mă simțeam negreșit reîmprospătată.

- Noi te lăsăm acum, odihnește-te puțin, te mai gândești până mâine. Ne găsești la Grand. După noaptea de ieri, am ales ce e mai bun în oraș.

Eram toți trei în asta. Veniserăm aici ca să facem ceva senzațional în ultimele articole ale revistei. Și chiar aveam să reușim, dar nu voiam să fim ridicoli. E pură știință în toate paginile de până acum, asta așteaptă cititorii noștri.

Un sărut pe frunte de noapte bună și am închis ușa în urma lor. Totul devenea blurat. M-am împleticit până în pat, iar când m-am învelit în plapuma pe care o simțeam ispititor de fină pe toată pielea, am întrezărit la fereastră razele albe ale lunii. Mă mângâia. Sesizam un legământ puternic între mine și celest, ca niciodată. Acea lumină mă alimenta. Mă simțeam nevoită să stau în acele raze. Chiar și doar să le privesc. Dacă aș fi întrerupt asta, ar fi fost un proces nenatural. Nu înțelegeam ce se întâmplase cu sentimentele mele, de parcă aș fi cântat o melodie la un instrument cu coarde și dintr-o dată el ar fi scos sunete o cu totul altă muzică.

Eram amorțită, încremenită în fața acestei fecioare albe a nopții, care se arăta atât de hipnotizată privirii mele însetate. O dorință străină mie până în acel moment, m-a cuprins pe neașteptate. Voiam să fiu asemenea lunii, pe care o percepeam nemuritoare și divină. „Hei, ce e cu starea asta?” m-am întrebat. Degetele mele au atins medalionul și atunci am tresărit speriată de-a binelea, nici nu îmi dădusem seama că îmi mișcasem până atunci mâna. Eram înspăimântată. Fusese medalionul contesei Anna Bathory. După cât știam din domeniul științelor oculte, îmi puteam da seama că activasem energia latentă din acest medalion.

Luna mă învăluie ușor, din nou. Îmi iau paltonul din cuier și mă trezesc lângă ușă...

Și totuși, eram încă în patul luminat derazele reci ale lunii. M-am ridicat, părând că pot desluși o scenă dintr-un film de demult cu Nastasia Kinschi și Peter O'Tool... Gerry a avut dreptate, legendele sunt istorie pur reală. Și ce va spune? „Ți-am spus eu”? Afurisitul ăla de medalion !

Fără să-mi dau seama, deja alergam prin Parcul Mare către Grand Hotel Napoca, unde îi căutam pe prietenii mei. Cum? Erau deja acolo. Fumau relaxați și râdeau degajați la glumele lor vechi și foarte bine știute. S-au oprit. Alerg spre ei. Sunt atât de speriată încât încep să plâng. Conștiința mea se trezește la vederea lor, iar un amalgam de întrebări încep să îmi bubuie capul: „Ce-ai făcut?”, „Cum ai putut?”. Se uită la mine de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă după înfățișarea mea nu era suficient de evident că era ceva în neregulă, aveam sânge pe haină și plângeam.

- Ce-i cu tine ? Ce s-a întâmplat ? Ecoul acelor întrebări atât de simple îmi răsuna în urechi.

Nu mai puteam suporta, am căzut în genunchi în hohote de plâns. M-am ridicat lângă ei și atunci am înțeles din privirile lor că ei știau ce se întâmplase. Cum de nu am înțeles până acum? Ei îmi puseseră medalionul la gât. Nu a trecut mult până am aflat că am fost un experiment, experimentul lor. Simpla existență a acestei presupuneri îmi lăsa gâtul uscat. De ce și-au asumat toate acestea și m-au folosit în acest mod?

În cinci minute rulam prin Grigorescu către pădurea Hoia. Toată atitudinea prietenilor mei nu corespundea cu situația în care ne aflam. Trebuia să aflăm mai multe, acum eram atât de speriată, încât parcă mă calmasem pentru a putea fi mai atentă. Mașina a oprit lângă pădure. Fără niciun cuvânt, ne afundăm printre arborii răsuciți ca de o forță misterioasă. Am călcat

strâmb, sau m-am împiedicat și am simțit cum pătrund într-o masă mai densă de aer, ca o bulă de săpun. Mă simțeam izolată de drumul pe care venisem prin pădure, de parcă nu aș mai fi avut posibilitatea de a mă întoarce. Ce mai urmează? Îngeri și demoni?

Înaintează prin acest spațiu straniu și mă simt în continuare de parcă aș pluti.

- Aliss e numele meu, iar asta e rana pe care mi-ai făcut-o tu aseară. Își trage mâneca mâinii stângi pentru a-mi dezvălui o rană destul de adâncă. Eu sunt încă în stare de șoc. Asta e forța medalionului, mai spune fata care ne însoțea. Suntem aici pentru a-l distruge. Energia contesei se transmite prin acest medalion, din fericire nu oricărei fete care îl poartă.

Ajungem într-o poiană în formă de cerc.

- Tu du-te și stai pe piatra din mijloc și pune-ți medalionul la gât, am înlocuit sângele cu al meu, mi-a spus Aliss, care părea că știe ce face.

M-am lăsat ghidată de ea și m-am așezat pe acea piatră. Când mi-am pus medalionul la gât, m-am simțit parăsită de orice fluid vital. Apoi, cred că am leșinat.

Acum ies din spital și rămân la idea că asta sigur va fi următorul subiect al articolului nostru.

Povestea călăului

Camelia Abrudan

Cele mai vehiculate povești afirmă faptul că pe actuala stradă Avram Iancu din orașul Cluj-Napoca ar fi fost cândva locuința călăilor din Cluj, în timpul perioadei medievale. Altele spun că aici ar fi locuit un călău venit de pe alte meleaguri și care, renunțând la activitatea sa, s-ar fi retras în zona Clujului. Mai mult, cuprins de remușcări pentru numeroasele decapitări săvârșite, fostul călău și-ar fi dedicat restul vieții acțiunilor caritabile. Se mai spune că mulți oameni optau pentru această slujbă din cauza unei pedepse similare, din dorința de celebritate sau, pur și simplu, datorită privilegiilor ce le obțineau astfel. Această meserie era ereditară și, nu o dată, au apărut veritabile dinastii de călăi.

Într-o zi însorită, când soarele ardea peste burgul toropit, cele trei fete se întorceau spre casă. Ajungând în dreptul ruinelor casei călăului, atenția uneia dintre ele fu o clipă reținută de o foaie îngălbenită, care se mișca, înălțându-se straniu pe trotuar, deși nici cea mai vagă adiere de vânt nu se simțea în aerul ca de smoală. S-a aplecat intrigată și, în timp ce ridica foaia de pe jos, fetița a simțit un fior care i-a stăbătut tot corpul. Celelalte două, curioase, au cercetat și ele foia îngălbenită, cu marginile roase de timp. Foarte veche, sfărâmicioasă, mirosind ciudat a beci umed, foaia nu conținea nimic, era goală și continua să se miște, chiar în mâinile lor, părând însuflețită. Cuprinse de un sentiment ciudat, de neliniște inexplicabilă, au vrut să o arunce într-un coș gol, de pe marginea drumului, dar, în acel moment, foaia cea veche și îngălbenită, și-a luat din nou zborul, părând să le indice un drum.

Urmând-o, fetele s-au trezit în fața unei uși scorojite de ploii și vreme, în mijlocul unor ziduri ruinate. Speriate au început să alerge, căutând poarta pe care intraseră, dar au fost nevoite să se oprească... Umbre imense formau acum un zid întunecat în jurul lor. Cercul întunecat se strângea tot mai tare, determinându-le să se apropie de ușaveche care s-a deschis cu un scârțâit sumbru, revărsând asupra lor întunericul umed al unui spațiu în care nimeni nu mai pătrunsese de multă vreme. Aproape fără să respire de teamă, fetele au intrat, încercând să despice cu privirea pânza deasă de întuneric. Doar aici și colo licăreau lumânări aproape stinse. Un scaun de lemn se legăna încet în mijlocul odăii. Au zărit un bărbat înalt, spătos, cu un zâmbet înfricoșător, ce cobora greoi de la etaj. Atunci, fetele s-au pitit, căutând o ultimă ieșire, într-un colț. Bărbatul s-a apropiat de ele și le-a privit în ochi. Nu după mult timp, s-au trezit captive într-o nișă. Călăul a vrut să atingă părul uneia dintre fete și, în ciuda faptului că gestul său era de o concretețe înfricoșătoare, mișcarea a rămas lipsită de orice efect, suspendată parcă în alt timp, trecând peste capul acesteia fără să o poată atinge. Era o fantomă? Nu îndrăzneau să se miște. Călăul a dispărut în timp ce în jurul micuțelor diferite umbre și imagini spectrale pluteau, amestecându-se. Deodată, o voce gravă a făcut caruselul amețitor al umbrelor să se oprească. Au încremenit. Lor li se adresa:

- Bine ați venit pe proprietatea mea! De mic copil doream să fiu un tânăr cunoscut, dar nu în felul acesta.

Fetele tremurau și fără să clipească ascultau.

- Am moștenit această meserie de la tatăl meu, a trebuit să îndeplinesc fiecare sarcină. Am reușit să fug și să mă ascund aici.

Cele trei curioase, cu respirația lor tot mai precipitată, se țineau strâns de mână, în timp ce vocea lugubră continua:

- Am sfârșit într-un incendiu, provocat de oameni. Fapta tatălui meu mi-a îngădit visele, destinul meu a fost croit în infern. Sufletul meu este plin de umbre care nu mă vor lăsa niciodată să mă odihnesc. Aveam nevoie de un colcutor în acest spațiu al morții. Nu speram ca tocmai astăzi să-l găsesc. Veți rămâne alături de mine și astfel vă voi putea împărtăși durerea mea.

Fetele ascultau înmărmurite. Cine sau ce le va scoate oare de aici?

- Nu cred, își zise una dintre fete în gând. Dacă nu crezi în fantome, ele nu te pot atinge, îi spunea pe vremuri bunica. Își aminti că are la gât cruciulița veche de argint de care nu se despărțea niciodată. Țineți-vă de mine, le spuse celorlalte, vom ieși de aici!

Ele s-au așternut pe scris o poveste, de ținut minte, în timp ce foaia nu încetează să se rotească în cerul altui timp. Povestea călăului continuă și poate că și astăzi mai atrage trecătorii curioși cărora să le mărturisească imensa lui suferință.

Casa ultimei familii de călăi transilvani

Bristena Hetea

Zăpada iernii acoperă Clujul. Frigul îngheață până și razele soarelui. Mici fulgi plutesc printre clădiri, formând o perdea difuză, ce învăluie Ulița Turzii, o stradă pătată de umbra trecutului sumbru. Aici zace casa călăului abandonată, dar bântuită încă de sufletele ce-au trecut pe sub poarta eșafodului. Pereții șubrezi răsună cu ecou la fiecare bătaie de vânt, iar cioburile rămase din geamuri lasă privirea să pătrundă interiorul negru al clădirii, fără nicio sclipire de viață.

Priveliștea te alungă fără ezitare, dar anotimpul lipsit de blândețe poate convinge un om al străzii să se adăpostească de gerul tocmai pornit. Un bătrân, cu haine grele și rupte, cu părul sârmos și înălbit, se apleacă spre o intrare, împingând cu piciorul crăpătura. Lumina zilei pătrunde puțin peste aerul prăfos. Tropăielile noului invitat provoacă scârțâieli asurzitoare în liniștea camerei. Omul apucă o scândură căzută și astupă ieșirea. Ostenit, se trânteste cu umărul rezemat de peretele denivelat cu zgârieturi. Apoi, scormonindu-și în buzunare, găsește un pachet de chibrituri îngălbenite și de ziare mototolite. Le strânge în pumni, ridicându-se și începând să cutreiere casa, până ce zărește urma unei vetre. Rupe din tavan câteva plăci, când, deodată, un obiect cade zgomotos din pod. Speriat, vagabondul se dă înapoi pentru a vedea ce s-a întâmplat. Imediat observă un satâr, fixat cu lama în scândurile podelei. Se uită în sus, dar întunericul îl orbește. Revine la satâr, luându-l să taie lemnele.

Focul fiind pornit, flăcările desenează valuri roșiatice prin încăpere. Bătrânul stă în fața vetrei, frecându-și palmele late și murdare. Căldura plăcută îl adoarme ușor, însă un miros înțepător îl readuce din starea de somnolență. Un iz de carne putrezită apare, amplificându-se. Omul străzii inhalează tare și analizează împrejurările, sperând să identifice cauza miasmei oribile. După un timp renunță, gândindu-se că este vreun animal mort prin apropiere. Se întoarce la vatră, unde focul scade, fiind nevoie de alte lemne. Bătrânul dorește să folosească din nou toporul, dar acesta e de negăsit. În zadar îl tot caută, căci noaptea a mascat ulița în beznă. Astfel, vagabondul se cuibărește, încercând să doarmă. Își pironeste privirea pe flăcările ce se agită, înălțându-se neîncetat, și, hipnotizat ușor, ațipește. Printre pleoape mai reușește să zărească o umbră întunecată ce se mărește, înainte ca somnul să-l stăpânească.

O bubuitură îl aduce înapoi în realitate, buimac, neînțelegând ce se petrece. Focul era mocnit, în ruine plutea un fum gros. Printre umbre și fum, vagabondul întrezărește o figură, umană, masivă ce se află acum chiar în dreptul lui. Își ține strâns satârul în mâna plină de cicatrici. Gluga ce-i acoperă chipul se continuă cu o cămașă de pânză zdrențăroasă, mânjită cu sânge. Frica l-a amuțit, iar tot ce se mai aude este respirația greoaie a călăului, asemenea unui mârâit. Neclintit își plimbă degetele pe mânerul armei, iar gâtul îi pocnește în mișcări

contorsionate ale capului. Bătrânul, înspăimântat, se târăște din calea lui, dar glezna îi este cuprinsă. Într-o disperare continuă, vagabondul se zbate, ferindu-se de călău și de arma sa. Ochii îi tremură, știind că nu mai are nicio scăpare, văzând cum lama de metal se balansează deasupra lui. Groaza îl sufocă, în timp ce, tot mai aproape, arătarea pare că se pregătește pentru o lovitură finală. Imaginea sfârșitului naște în bătrân regretul, gândul că, deși amară, viața sa a fost un lucru minunat. Teroarea își atinge apogeul. Vagabondul își ridică brațele pentru apărare, strângându-și ochii. O rază de lumină îi trezește simțurile. Sunetul lemnelor ce trosnesc în foc apare, iar nările îi sunt invadate de mucegaiul scândurilor. Își limpezește privirea, regăsindu-se lângă vatră, ghemuit, dar cu piciorul blocat într-o gaură a podelei. Încăperea e scaldată de soarele dimineții. O ușurare se așterne, dar amintirea călăului cu toporul pregătit să ucidă îi provoacă încă o teamă viscerală. Cu un efort al întregii sale ființe încă paralizate de groază, omul se ridică, târându-și piciorul rănit, grăbindu-se să plece din locul ce i-a oferit atâta spaimă. Cu mâinile încă tremurânde, împinge scândura ce acoperă golul ușii, eliberându-se de negurile acestui vis urât. În casă o umbră întunecată se prelinge pe lângă zidurile umede. I se pare că un ochi întunecat încă îl mai privește până ce cotește șontăcâind pe ulița cu zăpadă proaspătă.

Fata misterioasă

Amira Alexandra Taher

Într-o friguroasă zi de iarnă, în timp ce mă plimbam printre nămeții uriași de zăpadă, am văzut o siluetă ce părea a fi o fată.

Fata misterioasă avea chipul mai palid ca omătul, corpul firav ca și cum nu ar fi mâncat de câteva zile. Ochii ei, de un albastru deschis, îi distrăgeau atenția de la buzele

lipsite de culoare care, probabil, cândva, erau pline de veselie, iar părul galben ca mierea îi curgea pe umeri ca o dezordine poetică... Hainele îi erau rupte și nu păreau să țină de cald. Am încercat să mă apropiu de ea, însă a fugit imediat spre pădurea întunecoasă.

De atunci, nu am mai zărit-o niciodată pe fata misterioasă...

Era o noapte de august târzie

Alexandra Alexa

Era o noapte de august târzie. Aerul era sufocant, iar eu mă înecam în țigări. Era a treia oară când mă aflam la Cluj, dar nu datorită faptului că eram îndrăgostit de acest oraș prin simplitatea și aerul de oraș vechi, în stil baroc, pe care mi-l transmitea de fiecare dată când mă plimbam pe bulevardele imense din centrul Clujului, ci din cauza faptului că tocmai aflasem la vremea respectivă de o anumită pădure cu „fenomene paranormale”, după cum susțineau toți jurnaliștii vremii. Fiind student la Departamentul de Jurnalism al Facultății de Științe Politice, Administrative și ale Comunicării din București, am fost atras să aflu misterul pădurii despre care se scrisese atât de mult. Stăteam într-un hotel exagerat de mic, puțin dezorganizat, dintr-un cartier oarecare. M-am așezat pe pat, inspirând și expirând fumul de țigară. Gândurile mă secau de viu. Încercam să-mi recapăt curajul necesar de a pași pe timp de noapte în acea pădure. După aproximativ două ore, m-am ridicat din pat, puțin amețit, mi-am luat geaca în grabă de pe spătarul scaunului și am ieșit afară. Tot ce se zvonea despre pădure avea sens pentru mine. Știam că trebuie să existe o explicație logică pentru tot ceea ce se speculează. Așa că m-a cuprins o curiozitate nemaîncercată până atunci și m-am îndreptat cu pași repezi spre Pădurea Hoia-Baciu. Avertismente de pe vremea strămoșilor, viziuni contemporane cu OZN-uri, în toată puterea cuvântului, senzația accentuată că ești privit, oriunde te-ai afla în acele hățișuri, poarta spre alte lumi erau tot atâtea idei nebunești ce-mi răsunau în minte. Totuși, pădurea m-a uimit în adevăratul sens al cuvântului prin frumusețea ei stranie. Copacii aveau fiecare o formă aparte, arcuită ori șerpuită, niciodată dreaptă. Călcaseam într-o baltă, broaște râioase săreau agitate de sub papucul meu cufundat în apa murdară. Aerul puternic și înțepător care nu-mi mai permitea să respir. Înaintam cu pași neîncrezători în tainele pădurii. Urlete ciudate se auzeau din îndepărtare și îmi repetam în mod constant că sunt doar niște animale amărâte, probabil flămânde. Ideea de paranormal nu am acceptat-o niciodată, dar nu știu ce să mai spun, acum, după tot ceea ce s-a întâmplat în acea noapte. Singura mea prietenă care mă însoțea era lanterna, primită de la bunicul meu. Crezând că nu mă va dezamăgi, am înaintat mai adânc în tainele pădurii. O stare de amețală m-a învăluit în momentul când am trecut printre copacii înalți. Lanterna s-a stins brusc, totul devenea instabil, mișcător, în jur. Îmi simțeam propria piele că lua foc, arzând fără să existe o sursă anume. Durerea de cap m-a doborât la pământ. Timpul stătea pe loc. Am zăcut pe jos, capturat de halucinații serioase până în zorii zilei. Acest mic secret pe care am ales să îl fac public va rămâne misterul vieții mele și va marca definitive începuturile unui journalist fascinat de lucrurile ieșite din comun.

Cluj-Napoca, un oraș cu o istorie atât de bogată, un loc în care o mulțime de mituri despre diferite fenomene care s-au răspândit de-a lungul timpului, din generație în generație. Vorbe rostite în legătură cu pădurea Hoia din acest oraș, cuvinte despre ființe și fenomene supranaturale, care adeseori erau povestite copiilor de către părinți sau de bunici, în serile mai lungi ale iernii. Locuitorii orașului, însă aveau tendința, uneori, să creadă toate lucrurile spuse despre pădure. Ea este situată în partea de vest a orașului, în apropiere de Muzeul Satului.

Auzind atât de multe despre misterioasa pădure Hoia, am cotrobăit prin articolele mai vechi și mai recente ale orașului. Nu-mi venea a crede tot ce ochii mei citeau, totul era incredibil, fantastic, exact după placul meu, eu fiind un incurabil om fascinat de ficțiune. Singurul lucru care s-a așternut în mintea mea a fost faptul că eu trebuie, în cea mai mare grabă, să descopăr dacă afirmațiile făcute de diferiți localnici erau adevărate sau erau făcute doar pentru a li se oferi mai multă atenție.

Dornic de aventură, într-o sâmbătă după-amiaza, m-am aflat la locul cu pricina. Un îngrozitor fior m-a cuprins îndată ce am făcut primii pași în pădure, însă asta nu m-a speriat și am continuat căutarea despre ceea ce se petrece în acel loc. Noaptea se lăsase și eu nici măcar nu parcusesem jumătate din tărâmul misterios pe care mă pornisem să-l explorez. O lună roșiatică și mare cât o roată de car lumina crestele copacilor. Auzeam foșnetul frunzelor venind din spatele meu, iar întreg corpul a început să-mi tremure. M-am întors plin de sudoare din cauza fricii și credeam că privirea mă înșală. În fața ochilor mei stătea o creatură înspăimântătoare, cu fața albă, ochii împăienjeniți de vene, cu niște canini mai lungi decât ai oamenilor. Era un vampir, un vampir căruia îi era foame. După câte mai citisem, știam că acesta putea auzi sunetele de la șase sute de metri distanță, simțea mirosul sângelui de la depărtare, iar viteza cu care se mișca era de cinci ori mai rapidă decât a noastră, oamenii de rând. Totul s-a dovedit a fi adevărat. Toate articolele erau adevărate. Ființa oribilă și supranaturală chiar exista. Nu-mi venea a crede că sunt la câțiva metri de a fi devorat de către creatura nopții. Am început să alerg mâncând pământul, fără ca mintea mea să mai poată procesa ceva. Credeam că am scăpat, până când picioarele mele s-au lovit de o rădăcină de copac din pădure iar eu mă aflam acum la pământ. Vampirul a putut să-mi audă bătăile rapide ale inimii care pompau năvalnic sânge, adică hrana sa, în tot corpul meu și, într-o secundă, a fost lângă mine. S-a năpustit asupra mea iar colții lui îmi străpungeau gâtul. Eram mort de frică. Într-o clipă ceasul meu a sunat și totul s-a sfârșit, a fost doar un vis, un vis oribil mi-am spus.

După incredibila mea peripeție din vis, am decis să scriu o carte inspirată din lumea fantasticului. Despre vampiri. Operă care a avut, desigur, un succes uriaș, mai ales la căutătorii de locuri misterioase precum Pădurea Hoia.

Poveste fotografică

Sergiu Dușa, Andrei Roșu

Copacii contorsionați se zbat din rădăcini să vadă

Prin miile lor de ochi frunzoși privesc spre lume duhuri verzi, neliniștite,

Ce au împânzit pădurea prin plămâniilor lor din mii de țevi arcuite răsufală ființe de altunde

Pași de rusalcă cutreieră cărările ...

